

Hugo Bouter

De olijfboom, of vrucht dragen voor God

“Immers, als de eerstelingen heilig zijn, dan ook het deeg; als de wortel heilig is, dan ook de takken. En als enkele van de takken afgebroken zijn, en u die een wilde olijfboom was, daartussen geënt bent en mededeelgenoot van de wortel en de vettigheid van de olijfboom bent geworden, beroem u dan niet tegen de takken; en als u zich beroemt, niet u draagt de wortel, maar de wortel u. U zult dan zeggen: Er zijn takken afgebroken, opdat ik zou worden geënt. Inderdaad! Zij zijn afgebroken door het ongeloof en u staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees; want heeft God de natuurlijke takken niet gespaard, Hij mocht ook u niet sparen! Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God: strengheid over hen die gevallen zijn, maar goedertierenheid van God over u, als u in de goedertierenheid blijft; anders zult ook u worden afgehouden. En ook zij zullen, als zij niet in het ongeloof blijven, weer geënt worden; want God is machtig hen opnieuw te enten. Want als u uit de van nature wilde olijfboom uitgehouwen en tegen de natuur op de edele olijfboom geënt bent, hoeveel te meer zullen dezen, die natuurlijke takken zijn, op hun eigen olijfboom geënt worden! Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is, opdat u niet wijs bent in eigen oog, dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan.”

Romeinen 11:16-25

De eerste vermelding van de olijfboom

De olijfboom bepaalt ons bij de vraag of wij als gelovigen door de Geest vrucht dragen voor God. Als christenen uit de volken hebben wij ook deel gekregen aan de wortel en de vettigheid van de edele olijf, d.i. Gods getuigenis op aarde in de kracht van de Geest (de olijfolie spreekt hiervan). Want evenals de

Messiasgelovige Joden zijn wij gerechtvaardigd door het geloof, naar het voorbeeld van de gelovige Abraham (vgl. Rom. 4:9-12; 11:16vv.). Dat is het huidige werk van de Geest en van de genade van God (1 Kor. 6:11). De edele olijf is dus iets anders dan het natuurlijke Israël. Pas nadat de volheid van de volken is ingegaan in de beloofde zegen, zal er ook een volledig herstel zijn van Gods oude volk.

De eerste keer dat de olijfboom voorkomt in de Bijbel is in de geschiedenis van Noach en de zondvloed. De wateren hadden honderdvijftig dagen lang de overhand over de aarde, maar daarna namen ze gestadig af en de ark kwam vast te zitten op de berg Ararat. Na verloop van tijd opende Noach het venster dat hij in de ark had gemaakt, en hij liet een raaf uit die heen en weer vloog totdat de wateren van de aarde waren opgedroogd. Deze onreine vogel voedde zich ongetwijfeld met kadavers die in het water dreeven en hij kon ook daarop rusten. Daarna liet Noach een duif uit, maar die vond géén rustplaats voor het hol van haar voet en keerde tot Noach in de ark terug.

Toen de aarde verder opdroogde, liet Noach de duif voor de tweede keer uit de ark; en dan lezen wij iets interessants. De duif kwam tegen de avond terug met een vers olijfblad in haar snavel. Daaraan bemerkte Noach dat de wateren afgenomen waren van de aarde (Gen. 8:10-11). Dit olijfblad was het bewijs dat de aarde was opgedroogd en opnieuw vrucht voortbracht. De aarde, de oude wereld van vóór de vloed, was om zo te zeggen gereinigd. De wateren van het oordeel waren verdwenen en de grond begon weer vrucht te dragen. Het verse olijfblad vormde daarvan een duidelijk bewijs. De duif is een beeld van de Heilige Geest, die een rustplaats heeft gevonden op Christus, maar ook op allen die met Hem zijn verbonden (Joh. 1:32-34).

Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen (2 Kor. 5:17). Wij staan met de opgestane Heer op een nieuwe grondslag, de opstandingsbodem, en de wateren van het oordeel zijn voorgoed van ons geweken (Rom. 8:1-2). De olijftak spreekt van de vrucht van de Geest, want als nieuwe mensen mogen wij nu door de Geest leven en wandelen en voor God vrucht dragen (Rom. 6:22; 7:4; 8:4; Gal. 5:22).

De laatste vermelding van de olijfboom

De laatste keer dat de olijfboom wordt vermeld in de Schrift is te vinden in Openbaring 11:4. Dit is ook een interessant gedeelte en het bevestigt wat wij reeds zagen in het boek Genesis: de olijftak of de olijfboom spreekt van een duidelijk *getuigenis* dat hier op aarde wordt afgelegd in de kracht van de Geest. Deze geschiedenis speelt zich af in de laatste dagen, de 'voleinding van de eeuw' (Matt. 24:3). De Gemeente van God is dan reeds weggenomen van de aarde. Het zijn bange dagen, waarin twee getuigen zullen optreden in de heilige stad Jeruzalem. Zij behoren tot het gelovige Joodse overblijfsel dat er in die dagen zal zijn en dat zal delen in het beloofde Vrederijk na de wederkomst van Christus.

Deze twee getuigen zullen het licht van God verspreiden in de eindtijd, daarom worden zij ook vergeleken met kandelaars. Zij worden echter bedreigd door machtige vijanden, die hen zullen doden zodra zij hun getuigenis voleindigd zullen hebben in de stad waar ook hun Heer gekruisigd is (Openb. 11:7-8). Daarna mogen zij direct met Hem delen in Zijn heerlijkheid, evenals ook de Gemeente al eerder is weggenomen van de aarde en in de hemel is binnengebracht. De Heer is met al Zijn trouwe getuigen tot aan de voleinding van de eeuw.

Oude Sporen 2015

